

CUPRINS

Lumea sufletelor mari	08
Salut	09
Pentru sufletele care așteaptă	10
Gânduri prețioase pentru om	11
Când soarele strălucește	15
Drumul maestrului	16
Enigmele din viață	17
Piatra de încercare	19
Căutarea a ceea ce este rațional	22
Cel iubit	25
Zilele Genezei	26
Veșmântul cel bun	29
Ce este prețios în viață	31
La fapte	33

I. FAMILIA MAESTRULUI

Viața lui Constantin Deunovski	35
Nașterea unui fiu	39
Șederea în SUA	41
O mărturie a doamnei R.K., librăreasă la Stara Zagora (1920)	41
Întoarcerea în Bulgaria	43
Maestrul Deunov respinge oferta Bisericii Evanghelice și oferta de a face parte din Loja Teozofică	46

II. PREGĂTIREA ȘI PRIMELE REUNIUNI

Anii de pregătire	48
Primele reuniuni	48
Întâlniri la Tîrnovo, din 1909 până în 1915	53

Unu

Apelul a venit de la bărbatul pe care îl cunoștea doar ca Maddox.

Jon Reznick stătea pe prispa înghețată a casei sale, în timp ce seara se așternea peste Maine, cu o sticlă cu bere în mână, privind către ocean. Lăsă telefonul mobil să sune de câteva ori, știind deja ce avea să urmeze.

Trecuseră zece săptămâni lungi. Își strânse jacheta mai tare în jurul trupului și privi cum propria răsuflare se transformă în abur. Oftă adânc și prelung, înainte de a răspunde la telefon.

„Avem o problemă cu livrarea în Washington”, spuse Maddox.

Jos, în golf, valurile Atlanticului se izbeau de țărm cu un zgomot asurzitor, aruncând apă sărată în aerul înghețat. Siluetele stejarilor înalți și ale arțarilor lipsiți de frunze – copaci pe care răposatul său tată îi plantase în grădină pe când el era copil – se îndoiau și trosneau sub forța vântului. În depărtare, în Golful Penobscot, Reznick putea vedea luminile bărcilor pentru pescuit homari care se întorceau către Rockland încărcate cu captura zilei.

Maddox, într-un final, rupse tăcerea.

„Vor să știe dacă poți garanta un transfer sigur pentru un transport.”

„Când?”

„Trebuie să pleci în seara asta.”

Reznick nu spuse nimic.

„E inoportun pentru tine?”

„Oarecum, din scurt.”

„Ești disponibil?”

„Spune-mi, cum e vremea acolo unde ești tu?”

O pauză lungă. „E umezeală.”

Cuvântul „umezeală” îi spunea tot ceea ce dorea să știe.

„Cineva trebuie să-și dorească foarte tare acest transport.”

„Te interesează?”

Reznick rămase din nou tăcut.

„Trebuie rezolvat. E un client important.”

Oftă prelung. „Spune-le că mă interesează.”

„Deșteaptă alegere, Reznick. Ai biletele rezervate la aeroport.”

„Unde mă duc?”.

„Vei vedea.”

Și închise apelul.

Avionul lui Reznick ateriză pe aeroportul Dulles cu puțin înainte de miezul nopții. Era îmbrăcat cu o jachetă neagră din piele, un tricou gri, bulgi de un albastru închis de la Levi și cizme de cowboy tocite. Își puse geanta pe umăr și se îndreptă către parcare de la Avis. Acolo îl aștepta un Chevy Camaro negru. Într-un plic din portbagaj se afla un card de credit fals și două mii de dolari cash, precum și o chitanță pentru o rezervare de trei nopți la Hotel Omni Shoreham, în nord-vestul orașului Washington.

Reznick cunoștea bine orașul. Se îndreptă către drumul de ieșire din aeroport și conduse către est, pe drumul național 66, peste Podul Roosevelt, ieșind pe Bulevardul Constituției. Traficul încă era aglomerat, în ciuda orei târzii. Își aminti când vizitase orașul prima dată împreună cu tatăl său. Era iarna anului 1982, prima dintre numeroasele excursii la Monumentul Veteranilor din Vietnam. Își aminti imaginea tatălui său în mașina închiriată, înjurând traficul aglomerat. Dar cel mai bine își amintea cu ce era îmbrăcat tatăl său: un costum de culoare închisă, cămașă albă, cravată cu simbolul Pușcașilor Marini și pantofi negri, lustruiți, care străluceau ca oglinda. La fiecare vizită, fără greș, tatăl său atingea numele tinerilor săpate în peretele din granit întunecat imediat ce ajungea acolo. Reznick, în acele momente, stătea în tăcere, cu brațele pe lângă corp, în timp ce tatăl său se străduia să nu plângă.

Sirena asurzitoare a unui camion de pompieri din depărtare îl făcu să revină la realitate, în timp ce conducea de-a lungul istoricului Pod Taft, pe lângă leii din beton impunători care păzeau fiecare latură a drumului. Opri mașina în fața clădirii clasice, înaltă de opt etaje, și îi dădu zece dolari valetului.

Reznick parcurse holul impunător, de mari dimensiuni, al hotelului. Podea de marmură, coloane bogat ornamentate, candelabre. Un tânăr la recepție îi notă datele personale, oferite sub un nume fals: Ron Dixon.

„Trei nopți. E o plăcere să vă avem ca invitat, domnule Dixon. Dacă nu vă deranjează întrebarea mea, sunteți în oraș pentru afaceri sau călătoriți din plăcere?”

Reznick zâmbi forțat. „Câte puțin din fiecare.

„Excelent. Vă putem ajuta cu bagajele?”

„Nu, e în regulă, mulțumesc.”.

Plăți cu falsul card de credit și urcă până la etajul al șaselea cu ascensorul hotelului.

Reznick folosi cardul de acces pentru a deschide camera închiriată și aprinse luminile. Agăță un semn cu „Nu deranjați” la exterior, înainte de a încuia ușa.

Era mult prea cald, dar camera era spațioasă. Un televizor uriaș se afla agățat pe perete, cu un mesaj de bun venit pe ecran. Decorul era unul „clasic” - mochetă verde cu model floral și un pat dublu, plus câteva dulapuri din lemn de trandafir. Draperiile se asortau cu mocheta.

Reznick privi pe fereastră către cartierul elegant Woodley Park: un punct bun de bază, la o distanță bună de centrul orașului. Modifică temperatura ambientală la „Rece”, făcu un duș și se înfășură într-un halat alb de baie. Se întinse în pat și privi în gol către tavan, așteptând să-i sune telefonul.

În dimineața următoare, Reznick comandă un suc proaspăt de portocale și o cafea neagră prin room-service, înainte de a se schimba în hainele pentru alergat - un tricou bleumarin, pantaloni de sport și încălțăminte pentru alergat Nike. Se îndreptă către Parcul Rock Creek, sub cerul de iarnă fără pată, aceasta fiind ședința sa zilnică de alergat. Ajuns la Moara Pierce din apropierea intrării, făcu o serie de exerciții de încălzire și de stretching în aerul înghețat. Câteva persoane ieșite, de asemenea, la alergat deja bătătoreau potecile înzăpezite.

Își porni iPod-ul, blocând lumea exterioară, ceea ce îl ajuta să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de

îndeplinit. Acordurile și ritmurile zgomotoase ale unui cântec de Led Zeppelin îi puneau sângele în mișcare. Reznick își verifică ceasul: fix 8:48 A.M. Se îndreptă către nord, pe Poteca Western Ridge, simțind mirosul de brad în aerul rece de decembrie.

După aproximativ un kilometru și jumătate, trecu pe lângă o tânără așezată pe bordura unei parcări, lângă Broad Ranch Road. Își freca genunchiul, încruntată.

Reznick trecu în viteză pe lângă ea. Nu simțea nevoia de conversații inutile cu străinii. Cel mai bine era să rămână anonim. Cunoștea bine regulile - lista era una fără sfârșit. Nu purta haine stridente, nu vorbi prea mult, nu lăsa impresia că ceva îți distrage atenția sau că te-ai rătăcit; de fapt, nu face nimic din ceea ce ar însemna că ieși în evidență. Aparențele sunt cruciale: hainele sport în nuanțe de gri sau bleumarin și costumele de afaceri sunt bune; pantofii negri, la fel. Dar trebuie să te integrezi în mediul înconjurător.

Felul în care vorbești, felul în care te porți, accentul tău, dialectul - toate acestea te fac să ieși în evidență. În momentul în care recepționarul de la hotel crede că bagajul tău arată prea extravagant sau prea sărăcăcios, o imagine se formează în mintea acestuia.

Dacă ești la un hotel de lux, poartă haine de lux și folosește bagaje care arată corespunzător.

Lucrurile mărunte sunt importante. Ai grijă să le acorzi atenția cuvenită. Un logo este ușor de ținut minte - e mai bine să te ferești de el. Trucul potrivit este să rămâi anonim. Dar fără să te chiniești prea tare. Nu evita contactul vizual. Această acțiune în sine atrage atenția. *Ce are de ascuns?*

Simțurile tale trebuie să fie mereu în alertă, astfel că trebuie să-ți modifice tacticile, în funcție de situație. Mută-te la un alt hotel, schimbă-ți hainele, scapă de mașina pe care o foloseai și alege un model diferit.

Continuă să alerge prin parc, pe lângă Beach Drive. Ritmul cardiac îi rămase stabil. Din ce în ce mai adânc, în acest sanctuar urban înverzit al capitalei Americii.

Mintea lui Reznick începu să se limpezească. Treptat, observă că simțurile îi sunt ascuțite, pe măsură ce Soarele strălucea printre ramurile goale ale copacilor. Alergă fără să se oprească.

Urcă un deal, coborând apoi din nou către poteca principală, pe lângă un mic sediu de poliție aflat în centrul parcului, unde doi ofițeri se sprijineau de mașina de poliție, în timp ce își beau cafeaua. Îi salută politicos din cap și aceștia răspunseră în același mod.

Inima îi bătea rapid în timp ce mintea îi era din ce în ce mai limpede. Aceasta era rutina lui, înaintea fiecărei sarcini și îl ajuta să simtă cum trece timpul mai repede. Îl ajuta să-și mențină concentrarea.

În partea de nord a parcului trecu pe lângă Podul Rolling Meadow și se întoarse, urmând o potecă de-a lungul unui teren public de golf. Continuă pe lângă amfiteatru și peste Podul Bluff către punctul din care plecase.

Își verifică pulsul. Crescuse foarte puțin.

Zece minute mai târziu, Reznick făcea câteva exerciții de stretching, sprijinit de o bancă din parc, când telefonul mobil din buzunar începu să vibreze. Opri iPod-ul și observă că numărul de pe ecran era unul familiar.

„Cum te simți azi?”. Era Maddox.

„Sunt bine.”